

minimul special al amenzii este de 3.000.000 lei și maximul special de 150.000.000 lei, iar când prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de un an, minimul special este de 5.000.000 lei și maximul special de 300.000.000 lei.“

4. La articolul 76 alineatul 1, literele e) și f) vor avea următorul cuprins:

„e) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general, sau se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 2.500.000 lei, iar când minimul special este sub 3 luni, se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 2.000.000 lei;

f) când pedeapsa prevăzută de lege este amenda, aceasta se coboară sub minimul ei special, putând fi redusă până la 1.500.000 lei în cazul când minimul special este de 5.000.000 lei sau mai mare, ori până la minimul general, când minimul special este sub 5.000.000 lei.“

5. Articolul 182 va avea următorul cuprins:

„Vătămarea corporală gravă

Art. 182. — Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani.

Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii consecințelor prevăzute la alin. 1 și 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Tentativa faptei prevăzute în alin. 3 se pedepsește.“

6. La articolul 184, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Fapta prevăzută la art. 180 alin. 2 și 2¹, care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și cea prevăzută la art. 181, săvârșite din culpă, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute la art. 182 alin. 1 sau 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amendă.“

7. La articolul 184, după alineatul 4 se introduce alineatul 4¹ cu următorul cuprins:

„Dacă faptele prevăzute la alin. 3 și 4 sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. 3, și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. 4.“

8. Articolul 189 va avea următorul cuprins:

„Lipsirea de libertate în mod ilegal

Art. 189. — Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.

În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de

calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.

Cu pedeapsa închisorii de la 7 la 15 ani se sancționează și lipsirea de libertate a unei persoane săvârșită în scopul de a o obliga la practicarea prostituției.

Dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani.

Dacă faptele prevăzute la alin. 1—4 se săvârșesc de către o persoană care face parte dintr-un grup organizat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, în cazul alin. 1, închisoarea de la 7 la 18 ani, în cazul alin. 2 și 3, închisoarea de la 10 la 20 de ani, în cazul alin. 4.

Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani.

Tentativa faptelor prevăzute la alin. 1—4 se pedepsește.

Constituie tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor, a instrumentelor sau luarea de măsuri în vederea comiterii faptei prevăzute la alin. 4.“

9. La articolul 192, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani.

În cazul în care fapta se săvârșește de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună, în timpul nopții sau prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.“

10. La articolul 211, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Tâlghăria săvârșită în următoarele împrejurări:

a) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;

b) în timpul nopții;
c) într-un loc public sau într-un mijloc de transport, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani.“

11. La articolul 211, după alineatul 2 se introduce alineatul 2¹ cu următorul cuprins:

„Pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani, dacă tâlhăria a fost săvârșită:

- a) de două sau mai multe persoane împreună;
- b) de o persoană având asupra sa o armă, o substanță narcotică ori paralizantă;
- c) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia;
- d) în timpul unei calamități;
- e) a avut vreuna din urmările arătate în art. 182.“

12. Articolul 272 va avea următorul cuprins:

„Reținerea sau distrugerea de înscrisuri

Art. 272. — Reținerea sau distrugerea unui înscris emis de un organ de urmărire penală, de o instanță de judecată sau de un alt organ de jurisdicție, ori împiedicarea în orice mod ca un înscris destinat unuia dintre organele sus-arătate să ajungă la acesta, când astfel de înscrisuri sunt necesare soluționării unei cauze, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.“

13. La articolul 279, alineatele 1 și 3 vor avea următorul cuprins:

„Deținerea, portul, confecționarea, transportul, precum și orice operație privind circulația armelor și munițiilor sau funcționarea atelierelor de reparat arme, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 8 ani.

Se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani:

- a) deținerea, înstrăinarea sau portul, fără drept, de arme ascunse ori de arme militare, precum și a muniției pentru astfel de arme;
- b) deținerea, înstrăinarea sau portul, fără drept, a mai multor arme cu excepția celor prevăzute la alit. a), precum și a armelor de panoplie, ori muniției respective în cantități mari.“

14. La articolul 279, după alineatul 3 se introduce alineatul 3¹ cu următorul cuprins:

„Portul de arme, fără drept, în localul unităților de stat sau al altor unități la care se referă art. 145, la întruniri publice ori în localuri de alegeri, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.“

15. Articolul 310 va avea următorul cuprins:

„Răspândirea bolilor la animale sau plante

Art. 310. — Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor molipsitoare la animale sau plante ori a dăunătorilor, dacă a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli ori a dăunătorilor sau alte urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.“

16. Articolul 311 va avea următorul cuprins:

„Infectarea apei

Art. 311. — Infectarea prin orice mijloace a surselor și rețelelor de apă, dacă este dăunătoare sănătății oamenilor, animalelor sau plantelor,

se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.“

17. Articolul 321 va avea următorul cuprins:

„Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice

Art. 321. — Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.“

18. Articolul 329 va avea următorul cuprins:

„Proxenetismul

Art. 329. — Îndemnul ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Recrutarea unei persoane pentru prostituție ori traficul de persoane în acest scop, precum și constrângerea la prostituție se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută la alin. 1 sau 2 este săvârșită față de un minor sau prezintă un alt caracter grav pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au servit sau au fost destinate să servească, direct sau indirect, la comiterea infracțiunii prevăzute la alin. 1—3 și cele care au fost dobândite prin săvârșirea acesteia se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Tentația se pedepsește.“

Art. II. — Codul de procedură penală al României, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 160⁴, alineatele 1 și 3 vor avea următorul cuprins:

„Liberarea provizorie pe cauțiune se poate acorda, la cerere, când s-a depus cauțiunea stabilită de organul judiciar competent.

.....

Liberarea provizorie pe cauțiune nu se acordă în cazul săvârșirii infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani ori când inculpatul este recidivist, ori din datele existente rezultă că acesta va săvârși o altă infracțiune sau va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte.“

2. La articolul 160⁵, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Cuantumul cauțiunii este de cel puțin 10.000.000 lei.“

3. La articolul 160⁶, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Cererea de liberare provizorie poate fi făcută în cursul urmăririi penale sau al judecării, de către inculpat, soțul acestuia sau rudele apropiate.“

4. La articolul 160⁶, alineatul 2 se abrogă.

5. La articolul 209, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 155—173, art. 174—177, art. 179, art. 189 alin. 3—5, art. 190, art. 191, art. 211 alin. 4, art. 212, art. 236, art. 236¹, art. 238, art. 239, art. 239¹, art. 250, art. 252, art. 254, art. 255, art. 257, art. 265, art. 266, art. 267, art. 267¹, art. 268, art. 273—276, art. 279¹, art. 280, art. 280¹, art. 302², art. 317 și art. 356—361 din Codul penal, în cazul infracțiunilor arătate la art. 26 pct. 2 lit. a), art. 27 pct. 1 lit. b)—d), art. 28¹ pct. 1 lit. b) și c), art. 28² pct. 1 lit. b) și art. 29 pct. 1 din acest cod, precum și în cazul infracțiunilor împotriva protecției muncii.“

Art. III. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997 cu privire la regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 12 iunie 1997, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 29 aprilie 1998, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La articolul 26, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — (1) Fapta părintelui, a tutorelui sau a ocrotitorului legal al copilului, care pretinde sau primește, pentru sine sau pentru altul, bani ori alte foloase materiale în scopul adopției copilului, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.“

Art. IV. — Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Punerea la dispoziție, cu știință, cu orice titlu, a unui local, a unei locuințe sau a oricărui alt loc amenajat, în care are acces publicul, pentru consumul ilicit de droguri ori tolerarea consumului ilicit în asemenea locuri se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.“

2. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Administrarea de droguri de mare risc unei persoane, în afara condițiilor legale, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.“

3. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Furnizarea, în vederea consumului, de inhalanți chimici toxici unui minor se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.“

4. La articolul 14, după alineatul (1) se introduce alineatul (2) cu următorul cuprins:

„(2) În cazul circumstanței agravante prevăzute la alin. (1) lit. c), referitoare la săvârșirea faptelor într-o

instituție de învățământ ori în locuri în care elevii, studenții și tinerii desfășoară activități educative, sportive, sociale sau în apropierea acestora, la maximum special prevăzut de lege se poate adăuga un spor care nu poate depăși 5 ani, în cazul închisorii, sau maximum general, în cazul amenzii.“

Art. V. — Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 18 august 2000, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 1 se introduce articolul 1¹ cu următorul cuprins:

„Art. 1¹. — Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă, următoarele fapte:

1. portul, fără drept, în locurile și împrejurările în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică, a cuțitului, pumnalului, șifului, boxului, castetului ori a altor asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, împungere sau lovire, precum și folosirea în asemenea locuri sau împrejurări a armelor cu aer comprimat sau cu gaze comprimate, a obiectelor confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice ori a dispozitivelor pentru șocuri electrice;

2. importul sau procurarea din țară, în vederea comercializării, de arme cu aer comprimat sau cu gaze comprimate care imprimă proiectilului o viteză mai mare de 220 m/s, cu excepția celor destinate pentru a fi folosite la antrenamente și competiții de către Federația Română de Tir, de cluburile și asociațiile sportive cu secții de tir afiliate la această federație, care pot dobândi, deține și folosi arme din această categorie, conform standardelor sportive internaționale;

3. neasigurarea de către responsabili sau patroni, prin personal propriu ori specializat, a ordinii publice în localuri publice, hoteluri, moteluri, campinguri, cluburi, pensiuni, discoteci și în alte locuri de distracție sau de agrement pe care le conduc, precum și refuzul acestora de a acorda sprijin organelor în drept pentru restabilirea în locurile respective a ordinii publice sau pentru luarea măsurilor împotriva persoanelor care au încălcat legea;

4. împiedicarea, sub orice formă, a organului de urmărire penală sau de menținere a ordinii publice de a-și îndeplini obligațiile de serviciu privind legitimarea sau conducerea unei persoane la sediul poliției ori al altui organ de stat, de a lua măsurile necesare pentru menținerea ori restabilirea ordinii publice.

Portul sau folosirea, fără drept, de obiecte din cele prevăzute la alin. 1 pct. 2, în localul autorităților publice, instituțiilor publice, instituțiilor sau altor persoane juridice de interes public, la întruniri publice ori în localuri de alegeri, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 5 ani.“

2. La articolul 2, punctele 8, 9, 27 și 34 se abrogă.

3. La articolul 3, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Contravențiile prevăzute la art. 2 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 400.000 lei la 20.000.000 lei, cele prevăzute la pct. 3, 4, 13, 16, 19, 20, 24, 25, 33, 36 și 37;

b) cu amendă de la 700.000 lei la 40.000.000 lei sau cu închisoare contravențională de la 15 zile la 3 luni, cele prevăzute la pct. 1, 14, 18, 23, 26, 28 și 30;

c) cu amendă de la 1.500.000 lei la 100.000.000 lei sau cu închisoare contravențională de la o lună la 6 luni, cele prevăzute la pct. 2, pct. 5—7, pct. 10—12, pct. 15, 17, 21, 22, 29, 31 și 35;

d) cu amendă de la 5.000.000 lei la 150.000.000 lei sau cu închisoare contravențională de la 3 la 6 luni, fapta prevăzută la pct. 32.

În cazul săvârșirii contravențiilor prevăzute la art. 2 pct. 7 și pct. 22 se dispune și măsura suspendării

activității localului public pe o perioadă cuprinsă între 10 și 30 de zile.“

4. La articolul 6, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Sunt supuse confiscării lucrurile care au servit la săvârșirea contravențiilor prevăzute la art. 2 pct. 4 și 5, dacă sunt ale contravenientului, precum și lucrurile dobândite prin săvârșirea contravențiilor, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate.“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 13 martie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 19 martie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 10 aprilie 2002.
Nr. 169.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind modificarea și completarea
Codului penal, a Codului de procedură penală
și a unor legi speciale**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind modificarea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a unor legi speciale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 8 aprilie 2002.
Nr. 265.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 82**

din 14 martie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Vlad Mihai Cercel	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Dumitru Ciuchete, Ion Oprescu, Vladimir Dumitrescu și Constantin Gogonețu în Dosarul nr. 4.015/2001 al Tribunalului Vâlcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Arată că asupra dispozițiilor art. 46 din Legea nr. 94/1992 în vechea redactare, dispoziții ce se regăsesc acum în art. 41, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 15/1999, respingând excepția. Considerentele și soluția pronunțate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu se creează nici o discriminare între salariații din sectorul de stat și salariații din sectorul privat, neexistând o procedură dezavantajoasă pentru persoanele din prima categorie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.015/2001, **Tribunalul Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Dumitru Ciuchete, Ion Oprescu, Vladimir Dumitrescu și Constantin Gogonețu într-un litigiu având ca obiect contestațiile introduse de aceștia împotriva unor decizii de imputare emise de Regia Națională a Pădurilor și Direcția silvică Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 41 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale, întrucât încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens consideră că prin dispozițiile criticate se instituie o discriminare între salariații

din sectorul de stat și cei din sectorul privat în privința căilor de contestare a deciziilor de imputare emise împotriva lor pentru recuperarea prejudiciilor cauzate în legătură cu munca prestată. Astfel, dacă salariații din sectorul privat se pot adresa instanțelor de drept comun, specializate în soluționarea conflictelor și litigiilor de muncă, salariații din sectorul de stat sunt obligați să se adreseze instanțelor financiare ale Curții de Conturi, chiar și atunci când producerea pagubelor a fost constatată de organele de control ale unităților prejudiciate, iar nu de organele de control financiar ale Curții de Conturi.

De asemenea, autorii excepției susțin că jurisdicția instanțelor Curții de Conturi este mai dezavantajoasă decât jurisdicția instanțelor de drept comun, deoarece nu se asigură în cadrul procedurii de judecată toate garanțiile prevăzute de Codul muncii, iar condițiile tragerii la răspundere a autorilor faptelor cauzatoare de prejudicii sunt mai grele, întrucât aceștia sunt ținuți să răspundă atât pentru paguba efectivă, cât și pentru beneficiul nerealizat, spre deosebire de salariații supuși jurisdicției de drept comun, care răspund doar pentru paguba efectivă. Discriminarea dintre cele două categorii de salariați rezultă și din împrejurarea că pentru persoanele supuse jurisdicției instanțelor Curții de Conturi nu există posibilitatea de a se prevala de riscul normal al serviciului, ca o cauză de înlăturare a răspunderii materiale, și nici de a invoca vicii de formă sau de conținut ale deciziei de imputare, de natură să ducă la anularea acesteia.

În susținerea excepției autorii acesteia invocă și prevederile art. 11 și 20 din Constituție, precum și ale Cartei sociale europene revizuite, ratificată de România prin Legea nr. 74/1999, care reglementează protecția dreptului lucrătorului de a-și câștiga existența prin muncă.

În concluzie, autorii excepției solicită admiterea acesteia.

Tribunalul Vâlcea, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată „pentru considerentul că actele de control pe care se întemeiază deciziile de imputare contestate nu au fost încheiate de către organele de specialitate ale Curții de Conturi, ci de către organele de specialitate ale unității intimată”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin soluționarea de către organele jurisdicționale ale Curții de Conturi a contestațiilor împotriva deciziilor de imputare emise în cazurile la care se referă dispozițiile art. 41 din Legea nr. 94/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se instituie o discriminare a persoanelor care folosesc aceste căi de atac față de cele care se adresează instanțelor de drept comun, date fiind situațiile diferite în care se găsește

fiecare dintre cele două categorii de persoane. Competența instanțelor financiare este determinată, în cazul persoanelor prevăzute de dispozițiile criticate, de natura proprietății păgubite, a persoanelor juridice care administrează patrimoniul respectiv, precum și a prejudiciilor cauzate.

Pe de altă parte, competența materială a instanțelor Curții de Conturi își are temeiul în prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție, conform cărora Curtea de Conturi exercită, în condițiile legii, și atribuții jurisdicționale.

Este evocată jurisprudența Curții Constituționale în materie, concretizată în deciziile nr. 64/1994 și nr. 15/1999, prin care au fost respinse excepții de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 46 în vechea redactare (actualul art. 41) din Legea nr. 94/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere exprimat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 16 martie 2000, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: *„Colegiul jurisdicțional judecătoresc, în primă instanță, contestațiile introduse împotriva actelor de imputație de către administratorii, gestionarii, contabilii, precum și de către ceilalți salariați care au participat, împreună cu aceștia, la producerea pagubelor cauzate persoanelor juridice prevăzute la art. 18, în legătură cu formarea, administrarea și întrebuințarea resurselor financiare ale statului și ale sectorului public, precum și cu gestionarea patrimoniului public și privat al statului și al unităților administrativ-teritoriale.”*

Dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției de neconstituționalitate sunt următoarele:

— art. 11 alin. (1): *„Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.”;*

— art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— art. 20 alin. (1): *„Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.”*

De asemenea, în susținerea excepției se invocă și prevederile art. 1 pct. 2 din Carta socială europeană revizuită, ratificată de România prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999, prevederi care au următorul cuprins: *„În vederea exercitării efective a dreptului la muncă, părțile se angajează: [...]*

2. să protejeze de o manieră eficientă dreptul lucrătorului de a-și câștiga existența printr-o muncă liber întreprinsă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 64 din 2 iunie 1994, rămasă definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din

12 iulie 1994, și prin Decizia nr. 15 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 23 martie 1999, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 46 din Legea nr. 94/1992 în vechea redactare, dispoziții ce sunt conținute acum în art. 41, iar prin Decizia nr. 312 din 20 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 5 februarie 2002, s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 94/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respingând excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Analizând motivele de neconstituționalitate bazate pe încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut prin Decizia nr. 312/2001 că „principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Egalitatea părților în procesul civil nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat. Tratamentul diferit instituit prin art. 41 din Legea nr. 94/1992 se întemeiază pe mai multe elemente de diferențiere față de alte cazuri de răspundere civilă sau materială, cum ar fi natura proprietății păgubite, natura persoanelor juridice care administrează patrimoniul respectiv, natura prejudiciilor cauzate și calitatea specială a persoanelor cu răspundere principală pentru aceste prejudicii. Aceste categorii de cauze și persoane se deosebesc de altele și ele dau dreptul legiuitorului să instituie un tratament diferit, dar nediscriminatoriu în cadrul categoriilor cu situație identică”.

Dat fiind că nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluțiile pronunțate rămân valabile și în prezenta cauză.

În plus, Curtea reține că nu rezultă nici din dispozițiile criticate și nici din alte prevederi ale Legii nr. 94/1992 că instanțele financiare ar aplica deciziilor de imputare un alt regim juridic decât cel prevăzut de Codul muncii.

În susținerea contestațiilor introduse la organele de jurisdicție ale Curții de Conturi împotriva deciziilor de imputare contestatorii pot propune aceleași probe și pot formula aceleași cereri și apărări pe care le-ar formula în fața instanțelor judecătorești, iar instanțele financiare sunt ținute să judece, ca și instanțele de drept comun, după normele cuprinse în Codul de procedură civilă — în acest sens sunt dispozițiile art. 130 din Legea nr. 94/1992, republicată — și pot să pronunțe aceleași categorii de soluții, și anume admiterea contestației și anularea, totală sau parțială, a deciziei de imputare ori respingerea contestației.

De asemenea, Curtea nu poate reține susținerea autorilor excepției că prin judecarea de către organele de jurisdicție ale Curții de Conturi a contestațiilor împotriva deciziilor de imputare s-ar schimba natura răspunderii patrimoniale a contestatorilor dintr-o răspundere materială, specifică raporturilor de muncă, într-o răspundere civilă. Dat fiind că în Legea nr. 94/1992 nu există vreo prevedere în sensul arătat de autorii excepției, rezultă că principiile răspunderii materiale reglementate de Codul muncii se aplică și în cauzele judecate de instanțele financiare.

Pentru aceleași considerente Curtea nu poate reține nici critica privind încălcarea prevederilor art. 1 pct. 2 din Carta socială europeană revizuită. Legea nr. 94/1992 asigură în mod efectiv, prin dispozițiile sale, dreptul angajatului de a invoca, în fața instanțelor Curții de Conturi și, ulterior, în fața instanțelor judecătorești, motivele de fapt și de drept pentru care consideră că o decizie de imputare este netemeinică și nelegală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Dumitru Ciuchete, Vladimir Dumitrescu, Constantin Gogonețu și Ion Oprescu în Dosarul nr. 4.015/2001 al Tribunalului Vâlcea.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Vlad Mihai Cercel

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru actualizarea limitelor amenzilor contravenționale prevăzute în Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 13 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării“, cu modificările ulterioare, și ale art. 8 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Limitele amenzilor contravenționale prevăzute la art. 13 alin. 1 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării“, cu modificările ulterioare, se actualizează după cum urmează:

a) cele de la pct. 2, 4 și 5, cu amendă de la 350.000 lei la 1.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 500.000 lei la 1.500.000 lei pentru persoane juridice;

b) cele de la pct. 6, 8, 9 și 10, cu amendă de la 700.000 lei la 2.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 1.000.000 lei la 2.500.000 lei pentru persoane juridice;

c) cele de la pct. 11—13, cu amendă de la 1.300.000 lei la 4.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 1.700.000 lei la 5.000.000 lei pentru persoane juridice;

d) cele de la pct. 15 și 16, cu amendă de la 2.500.000 lei la 7.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 3.200.000 lei la 10.000.000 lei pentru persoane juridice;

e) cele de la pct. 17—21, cu amendă de la 4.200.000 lei la 12.600.000 lei pentru persoane fizice și de la 7.000.000 lei la 18.000.000 lei pentru persoane juridice;

f) cele de la pct. 25, cu amendă de la 7.000.000 lei la 20.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 15.000.000 lei la 40.000.000 lei pentru persoane juridice;

g) cele de la pct. 26—28, cu amendă de la 10.000.000 lei la 30.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000.000 lei la 75.000.000 lei pentru persoane juridice;

h) cele de la pct. 1 și pct. 29—34, cu amendă de la 20.000.000 lei la 60.000.000 lei pentru persoane fizice și de la 42.000.000 lei la 125.000.000 lei pentru persoane juridice.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul apelor și protecției mediului,
Petru Lificiu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 4 aprilie 2002.
Nr. 341.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro